

[Statsministeren]

regering og Folketing gøre meget dertil ved at føre en fornuftig økonomisk politik. Men den største indsats kan ikke gøres af staten – måske i Rumænien, måske i Sovjetunionen, men ikke i et samfund som vores. Den største indsats til bekæmpelse af arbejdsløsheden må gøres af vore virksomheder og af arbejdsmarkedets parter selv. De må finde ud af at føre en kurs ude på virksomhederne, som betyder, at vore arbejdspladser bliver mere konkurrencedygtige. Det er først og fremmest deres ansvar, at vi vender tilbage til den kloge politik, vi førte i årene fra 1982 til 1985, hvor det danske omkostningsniveau steg langsommere end udlandets. Sådan tror jeg det hænger sammen.

Ivar Hansen (V):

Hr. Jes Lunde er meget optaget af arbejdsløshedsproblematikken, og det kan man godt forstå. Det er vi alle sammen. Hvis den dag skulle oprinde, at vi får en S-SF-regering – det ske sent – mod min forventning, så må vi jo håbe, at SF i denne regering vil have en betydelig indflydelse på arbejdsmarkedspolitikken, for da Socialdemokraterne regerede alene, steg arbejdsløshedstallene støt år for år. Jeg har imidlertid meget stor mistillid til, hvorvidt SF's arbejdsmarkedspolitik og erhvervs politik i øvrigt ville føre til flere arbejdspladser med den holdning, SF har til dansk erhvervsliv. Nå, men det var for så vidt en sidebemærkning.

Det, jeg ville starte med, var at sige tak til statsministeren for den korte, men udmærkede redegørelse. Den er vi selvfølgelig i Venstre helt enig i.

Man kan spørge sig selv: Hvad er formålet dog med den her debat? Ja, efter Fælles Kurs' opfattelse er det tilsyneladende at få væltet regeringen, men Fælles Kurs bør da vide, at den mulighed foreligger ikke. Så kloge er man vel i det parti, at man ved, at det har ingen realistiske forudsætninger for sig. Derfor er det vel heller ikke det, der er formålet. Formålet med denne debat er vel alene at vise, at Fælles Kurs kan sige til Folketinget og kan sige til offentligheden: Ih, hvor vi gungrer! Men det ved vi nu godt i forvejen. Da det er det eneste formål, er der heller ikke nogen seriøs anledning til for os andre at gå ind i en egentlig substansdrøftelse ved denne lejlighed.

Fælles Kurs er meget optaget af alternativet, og hvilket alternativ? Hvis det er alternativet

Socialdemokratiet, SF og Fælles Kurs, må man sige, at det er i hvert fald ikke realistisk. Ja, man kan roligt stille det spørgsmål: Hvor er overhovedet alternativet til firkløverregeringen i denne folketingsaal? Jeg har forstået på den lange oplæsning af Fælles Kurs' dagsorden, at det nærmest var en mistillidsdagsorden. Hr. Jes Lunde var mere klar i formuleringen af sin dagsorden. Den var dog til at forstå. Det var en mistillidsdagsorden.

Det er dog en sær ting, at de to partier, der vel må forudses at indgå i alternativet, ikke engang kan enes om at stille en fælles mistillidsdagsorden. Hr. Kaj Poulsen var prisværdigt klar på det felt. Vi kommer næppe til at opleve, at det største oppositionsparti i dag vil mande sig op til at stemme for de to mistillidsdagsordener. Selvfølgelig vil de ikke det. Og hvis man skulle forestille sig en sådan regering, så tør jeg godt holde på, at den ville springe i luften, inden solen var gået ned.

Det bedste, man vel kan sige om den her sag, er: Hvad er det dog for en komedie, der går over scenen i dag fra Folketingets talerstol?

Denne debat får mig til – det er det væsentligste af det, jeg ønsker at sige i dag – at gøre en helt principiel bemærkning om Folketingets arbejdsform.

Vi passerer nu forespørgselsdebat nr. 40 i denne folketingsssamling. Hele to på denne torsdag. Det er ikke usædvanligt. Hver uge har sin række af forespørgselsdebatter. Jeg har ikke i denne stund tal på, hvor mange dagsordener der er vedtaget. Jeg ved ikke, hvor mange medlemmer i folketingssalen der overhovedet har tal på det, og hvad der sammenhængende er besluttet igennem alle disse dagsordener.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at fremsætte en klar og skarp kritik af den måde at arbejde på her i Folketinget. Jeg er helt klar over, at det er ethvert partis ret, også med baggrund i Folketingets forretningsorden, at stille forespørgsler, ingen tvivl om det, men det har næppe været grundlovsfædrenes tanke, at Folketingets arbejde i så høj grad skulle foregå gennem debatter i form af forespørgsler og vedtagelse af dagsordener.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at vedtagne dagsordener jo ikke har lovs kraft og virkning, men jeg mener faktisk, der efterhånden er risiko for, at man rundt omkring i visse statslige styrelser og direktorater kan få den opfattelse,